

Ты пази запрѣвныя; ако побѣгне, ще си отговоренъ.

— Шмйтъ излѣзе съ наведена глава.

“Ей-че хубава работа, рече Стефенсонъ, като останъ самичакъ. Отървахъ са най подирь отъ единчкѣя челѣкъ който можеше да ма помрачи. Bravo, Майориванкъ! Немай грижа. Ще та покачъ толкось високо, щото трупъть ти да са гледа и на двата края на Америка. Ааа? презирашъ ма, налагашъ съ дръво хората ми, престѣпвашъ расположеніята ми, и мыслишъ че старийтъ Андрей не ще посмѣе да си отмъсти. Обѣсилото е готово, мой добрый Джимъ и ще поиграешъ на края на вѣжето, бѣди увѣренъ.

Расхождаше са изъ стаята като потриваше рѣцъть отъ радость.

— Горкѣйтъ Персиферь! рече като помисли малко. Смъртъ та му ще направи Цецилія най богата наследница на Мериландъ. Трѣба да я оженѣ. За кого ли? Бахъ! За любезныя мой сынъ Джоржа, най негодното момче на Балтимора. Тя ще го вкара въ пѣтя, ако ли пакъ остане въ лошитъ си навицы, ей Богу, омывамъ си рѣцъть. Излѣзвамъ си отъ грѣха. Испълнихъ си длѣжностьта като баща. Наистина, Персиферь умрѣ въ сгодно време.

Подирь този монологъ и туй философическо размышленіе Стефенсонъ си зе бича и съ мед-